

13.6.2021

2. neděle po Trojici

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Ze všech stran jsi mi, Hospodine, štítem, tys má sláva, ty mi zvedáš hlavu... V Hospodinu je spása. S tvým lidem je tvoje požehnání!“ Ž 3,4.9

Píseň 182 *Pán Bůh je síla má*

Modlitba: Hospodine, Bože svatý a věčný, Ty jsi ten, který nezapomíná. Pamatuješ na ty, které sis zamiloval, neseš je a držíš v časech nepříznivých, je také chráníš před ztučnou sebespokojeností v časech míru a hojnosti. Pane, obdař i nás svou žehnající přítomností!

Jen toho se děsíme, že Tvoje dary zmarníme, čistou vodu zakalíme, chléb života necháme zplesnivět. Víme, že jsme toho schopni. Stůj při nás, promlouvej k nám nanovo, obnovuj nás svým Duchem, Duchem Kristovým, jenž přetváří lhostejnost v zájem, sobectví v lásku, strach a staženost do sebe v otevřenost a naději.

Dej nám paměť dobrou a víru živou, abychom žili beze strachu a aby Tvá přítomnost byla patrná skrze vše, co děláme, mluvíme, myslíme, co jsme. Amen.

Čtení: Da 3,8-18

Píseň 669 *Přijď Spasiteli*

Text: L 21, 5-12.25-28

Kázání:

Lidský život je křehký. Jedinci i celá společenství, země, národy jsou vydány napospas silám, které nemáme pod kontrolou. Kdy udeří? Kdy nastane katastrofa? Jen vzácně se stává, že si takovou možnost téměř nepřipouštíme. Někdy se ovšem jeví jako bližší, reálnější, jindy jako méně pravděpodobná, vzdálená.

Ježíš mluví o katastrofách dvojího druhu. Jednak o válkách, které propukají z lidské nenávisti, a jednak o rozpoutaných přírodních živlech. Mluví o nich jako o nebezpečí, které jeho posluchačům hrozí téměř bezprostředně, a jemuž jako by se nedalo vyhnout. Musí to být. Musí to být?

Mám dojem, že donedávna jsme tyhle texty četli spíše jako svědectví o tom, co se buď dalo kdysi nebo se děje někde jinde. S pohnutím a soucitem pro ty, kdo byli a jsou takovými událostmi semleti a deptáni. Ale zároveň jsme se mohli cítit jako diváci, kteří na to hledí z bezpečného odstupu. Zdá se mi, že se pro nás něco mění. Naše bezpečí dostává trhliny. Zkušenost pandemie nás hluboce zasáhla. Do které rodiny, do kterého kruhu přátel nesáhla svými chapadly smrt? Pro mne osobně znamená určitý vnitřní otřes také skutečnost, jakým způsobem tu může operovat rozvědka cizí nepřátelské moci. Ožily ve mně vzpomínky na čas komunistické diktatury. Bytostná nejistota. Kdykoli si pro vás mohou přijít, něco na vás vytáhnou, lživé obvinění se bere za realitu. Najednou se tu zhmotnilo obojí, o čem mluví Ježíš. Katastrofa přírodní i způsobená člověkem. Musí to být? Bude to?

Žít v sebe spokojeném pocitu bezpečí je iluze. Může se stát cokoli. Ale být to nemusí. Evangelium podle Lukáše vznikalo v době, kdy ty věci, o kterých mluví Ježíš, už byly realitou. Války a mor provázené nebeskými znameními, soudy a věznění Ježíšových následovníků. Ježíš nepředpovídá budoucnost, jeho slova nejsou scénářem událostí, které by nás nutně měly čekat. Pro jeho posluchače, pro první čtenáře Lukášova evangelia je to realita, pro nás je to možnost, kterou nemůžeme vyloučit.

Evangelium je dobrá zpráva. Evangeliiem, dobrým poselstvím této Ježíšovy řeči tedy není strašení, vždyť ty hrůzy už jsou tady, ale poselstvím je povzbuzení: „Napřimte se a zvedněte hlavy!“

Napřimte se a zvedněte hlavy! Copak to jde jen tak? Poznáváme svou křehkost, slabost. A přitom mohutné dějinné otřesy, pandemie, mocnosti usilující o světovládu se nám valí přes hlavu. Napřimte se? Ježíš říká: „Až se toto začne dít, napřimte se a zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko.“ Vykoupení, vysvobození je blízko, už to samo o sobě je povzbuzující. Ale kdy a jak se to pozná? Je poněkud záhadné to Ježíšovo „až se toto začne dít“. Jaké „toto“? Vztahuje se „toto“ už na války, zemětřesení, na rozpoutané ohrožující síly anebo se vztahuje na Ježíšovo zaslíbení „a tehdy uzří Syna člověka přicházet v oblaku s mocí a velikou slávou“?

Napřimte se a zvedněte hlavy! Syn člověka přichází v oblaku s mocí a velikou slávou. Někteří si představovali a představují nebeská vojska, jakýsi Boží výsadek, který zúčtuje s pozemskými násilníky jejich zbraněmi. Anebo se Kristus ukáže takovým způsobem, že složí zbraně dobrovolně, vzdají se a promění v beránky. Nevím. Rozumím tomu zaslíbení v jakési skromnější podobě. V biblickém podání se občas Bůh člověku přiblíží v oblaku. Člověk vidí oblak, slyší Boží hlas, ale zároveň Boha nevidí. V oblaku se Bůh přibližuje a zároveň není vidět. Připomíná mi to ukřižovaného Krista. V tu chvíli je Bůh člověku nejbližší, ale zároveň se skrývá. Můžeme vidět jen bezmocně umírajícího člověka. Anebo porozumět té zvláštní moci, kdy ten dobrovolně, z lásky umírající nad smrtí vítězí.

Když je nejhůř, nevyjedou blaniční rytíři. Když je nejhůř, anebo třeba jenom hodně zle, přichází v oblaku Syn člověka. Právě v krizích, v bytostném ohrožení ukazuje se Kristova moc. Moc toho Ukřižovaného a Vzkříšeného. Je to zvláštní prostor, který se otvírá ve svobodné oběti, prostor, na který žádné mocnosti nedosáhnou. Je to moc, která dodává sílu vzdorovat, být na straně pravdy v oceánu lži, mít naději uprostřed beznaděje. Jako zpíváme v té písni Kde, Pane jsi: „Tam uprostřed temné noci užijím, Pane, slávu tvou.“ A jak jsme mohli zažít v čase pandemie, kdy se děly zázraky solidarity, obětavé pomoci. Napřimte se a zvedněte hlavy! Můžeme hned. Protože „toto“ se začíná dít každým okamžikem. „Toto“ je vše, co nás ohrožuje, děsí, co nás strachem drží jako v pasti. Ale nemá a nebude to mít navrch.

Četli jsme příběh tří mládenců. Nedočetli jsme do konce, ale to podstatné z toho příběhu zaznělo: „I kdyby nás Bůh, kterého uctíváme, nevysvobodil, věz, králi, že tvé bohy uctívat nebudeme a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se nepokloníme.“ Napřimit se a zvednout hlavu je vnějším projevem toho, že neztrácíme víru. Že nalézáme víru. Ať už se obáváte čehokoli, napřimte se a zvedněte hlavy! Amen.

Píseň (Svítá) 143 *Kde, Pane, jsi*

Ohlášky, sbírka

Píseň (Svítá) 17 *Bojujte dál*

Přímlovná modlitba + Otče náš

Poslání: „Kristus zemřel sice na kříži v slabosti, ale z Boží moci je živ. I my jsme s ním slabí, ale pro vás budeme společně s ním žít z moci Boží. Sami sebe se ptejte, zda vskutku žijete z víry, sami sebe zkoumejte. Což nechápete, že Ježíš Kristus je mezi vámi?“ 2 K 13,4-5

Požehnání

Píseň (Svítá) 125 *Jen ty, Pane můj*